

**NEM OLYAN,
MINT
A FILMEKEN**

LYNN PAINTER

NEM OLYAN,
MINT
A
FILMEKEN

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Lynn Painter: *Nothing Like the Movies*
First published in 2024 by Simon & Schuster BFYR,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
1230 Avenue of the Americas, New York,
New York 10020

Fordította
Nimila Ágnes

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Heather Palisi sorozatterve alapján: Sarah Creech

ISBN 978-963-636-513-4

Minden jog fenntartva

Text © Simon & Schuster, LLC 2024
Cover illustration © Liz Casal 2024
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Nimila Ágnes 2025

A bolondos kis WesLiz-rajongóknak:

Ez a könyv csak miattatok létezhet,
és örökké hálás vagyok érte.

SZILVESZTERÉJJEL

„Ha a tizenöt éves énem most látna, tökön rúgna.”

– A SZERELEM ASSZISZTENSEI

Wes

– Ezt nevezem én telt háznak!

– Haver, én megmondtam – felelte Adam, amikor megérkeztünk a buliba, majd vigyorogva egy rágógumit tömött a szájába. A hangszóróból dübörögve szólt a zene, és mindenki igyekezte túlkiabálni.

Adam és Noah után mentem a lépcsőn, fel a nappaliba. Úgy tűnt, az összes gimis ismerősöm ezt a bulit választotta szilveszterestére. *A francba!* Rengetegen voltak, a kanapéken is ültek, sokan álldogáltak és csevegtek szerte a házban. Azonnal megbántam, hogy beadtam a derekam, és eljöttem.

– Bennett! – Alex rohant felém a szoba másik végéből, és szorosán átölelt.

– Boldog új évet, Benedetti – mondtam, nagyot nyeltem, és viszonzottam az ölelését.

– Hogy vagy? – kérdezte. Utáltam azt a mosolyt, amivel rám nézett, amikor egy kicsit hátrébb húzódott. Tipikus szánakozó

pillantás volt, mintha azt kérdezné, milyen érzés, hogy az életem szarkupaccá változott.

– Jól – válaszoltam. Két gondolat között őrlődtem: egyrészt örültem, hogy visszatértek az egyetemi barátaim – *uramisten, újra van társasági életem!* –, másrészt utáltam társaságba járni. Mert bármennyire is kedves volt velem mindenki, láttam rajtuk, hogy sajnálnak. Sajnálnak az apám miatt, sajnálják, hogy ott hagytam az egyetemet, sajnálják, hogy már nem baseballozom.

Én is rohadtul sajnáltam magam.

Noah és Adam is visszajött, és rendszeresen hívtak magukkal mindenhova, én viszont rendre lepattintottam őket. De valamiért szilveszter alkalmából kivételt tettem. Egyértelműen közrejátszott, hogy ünnep van, bár már az elején megbántam, hogy ellágyultam.

Annyira más lett minden.

Amikor utoljára találkoztam ezekkel az emberekkel, nagy terveink voltak a jövőnket illetően.

És... azok a tervek még mindig csak tervek.

Én viszont megváltoztam.

Amikor apám meghalt (két héttel azután, hogy beköltöztem a UCLA-re), hazajöttem a temetésre, és már nem mentem vissza. Úgy döntöttem, lemondok az egyetemről és mindenről, amit a jövő tartogatott számomra. *Mintha lett volna választásom...* Eltelt néhány hónap a szívrohama után, és addigra már fix, teljes munkaidős állásom volt egy élelmiszerboltban, mellékállásban pedig Uber-sofőrként dolgoztam. Az élet *rohadt* jó volt.

– Gyere, Michael fogadásos játékot játszik a konyhában! – szólt Noah, és a konyha felé mutatott. – Itt túl nagy a zaj!

Ez volt a legújabb kedvenc szórakozásunk. Lényegében különféle kihívásokkal szívattuk egymást, és fogadásokat kötöttünk rájuk. Azok a srácok találták ki, akikkel együtt dolgoztam a boltban, és amikor meséltem róla Adamnek és Noah-nak, azonnal rácuppantak.

Kimentem utánuk a konyhába, közben szereztem magamnak egy italt, majd leültem hozzájuk az asztalhoz.

– Épp ideje volt, Bennett – jegyezte meg Michael az asztal másik végéből, és úgy húzta a száját, hogy rögtön levettem, már be van rúgva. – Egész téli szünetben el voltál tűnve.

Amikor meghallottam a másik szobában a *Fearless* című szám első néhány dallamát, összeszorítottam a fogamat. Valahogy éreztem, hogy ez fog szólni a buliban. Tökéletesen paszszolt a mostani életemhez.

– Sok dolgom volt – válaszoltam, aztán felemeltem a poharamat, és lehajtottam az egészet. Nem akartam berúgni, de nem is próbáltam úgy tenni, mint aki nem akar berúgni. Noah-val és a tesójával már játszottunk a buli előtt, szóval, rá voltam hangolódva.

– Fogadok öt dolcsiban, hogy Bennett nem talál bele innen – mondta Noah, elém tolta az üres konzervdobozt, és a mosogató felé mutatott.

– Állom a fogadást! – A mosogató felé dobtam a konzervdobozt, néztem, ahogy lepattan a pultról, és nagy csattanással földet ér.

– Béna vagy! – heccelt, mire elővettem a zsebemből egy öt-dollárost, és letettem elé.

– Nálad még így is jobb vagyok.

– Megjött Joss a csirkés szendvicsemmel, a mindenit – szólt Noah az SMS-ét olvasva.

– Fogadok, hogy a csirkés szendvics... – A látvány belém fojtotta a szót.

Itt. Van. Ő.

Úristen!

Libby ott állt a nappaliban.

Sikerült elkerülnöm őt az alatt a két hét alatt, amíg hazajött a téli szünetre, de most ő is itt bulizott.

Szilveszterezett.

Ez most vicc akar lenni? Aznap este három különböző bulit is megvétőztam, mindegyiket azért, mert gondoltam, hogy bármelyikben felbukkanhat. De ez a buli nem tűnt veszélyesnek ebből a szempontból.

Nem is tudom... Hirtelen minden megszűnt körülöttem. Vagy pont hogy annyira kiélesedtek az érzékeim, hogy semmi másra nem tudtam figyelni. Mindenesetre az biztos, hogy minden megváltozott, amikor észrevettem őt. Mint egy impreszionista festmény egybeolvadó színekavalkádja. Josshoz beszélt, mosolygott. A látványától csak fokozódott bennem az üresség-érzés, a marcangoló fájdalomtól alig kaptam levegőt.

Apám temetése óta nem találkoztam vele. Utána néhány hétig távkapcsolatban éltünk, de aztán szakítottam vele.

Nem volt más választásom.

*I can't breathe without you, but I have to...**

* Taylor Swift *Breathe* című dalából: „Nélküled nem tudok lélegezni, de muszáj...”

Ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy megérintsem, hogy oda-
menjek hozzá, hogy megfogjam a kezét, és behúzzam magam-
mal a konyhába, hogy együtt nevéssünk a fogadásokon, és rá-
beszéljünk valakit, hogy bevállaljon valamilyen vicces feladatot.

De már nem tartoztunk össze, nem érhettem hozzá.

Úgy éreztem, a róla őrzött ezernyi emlék – a mosolya, a kö-
zös nevetések, az ölelkezések a kollégiumi szobámban – elvisel-
hetetlen fájdalommal csapódik a mellkasomba.

Fekete, kötött, túlméretezett pulóvert viselt, ami lötyögött
rajta. Az elejét a kockás szoknyájába tűrte. Jól nézett ki. Sötét
harisnyában és csinos csizmában volt, de én csak a pulóver alól
kikandikáló napbarnított vállára és a tetoválás kilógó szélére
tudtam figyelni.

Szinte megszólított.

Mert jobban ismerem azt a tetoválást, mint a sajátomat, va-
lószerűleg azért, mert az övét soha nem csak úgy egyszerűen
nézegettem. Nem, az övét felfedeztem, lenyomoztam, megcsó-
koltam. Tanulmányoztam azt a tetovált koordinátapontot, mint-
ha a teste lenne a térképem, és le tudnám róla olvasni, merre
van észak.

*You're the only thing I know like the back of my hand...**

Az istenit!

– Három dolcsiban, hogy nem találod ki, mi van a kár-
tyán – mondtam Adamnek. Felvettem a paklit a konyhaasztal

* „Te vagy az egyetlen dolog, amit úgy ismerek, mint a tenyeremet.”

közepéről, és megpróbáltam elterelni a figyelmemet. Biztos voltam abban, hogy ha tovább nézném Litz, megrohannának és kikészítenének az emlékek.

De még az emlékeknél is rosszabbak a kérdések, amelyeket nem tudtam kivenni a fejemből.

Még mindig a tengerpartra jár olvasni? Vajon volt már az In-N-Outban, amióta eljöttem? Milyen dalokat tett fel az elsőéves lejátszási listájára?

Abba pedig bele se mertem gondolni, hogy jár-e valakivel.

Jobb, ha nem tudom.

Miután úgy döntöttem, hogy nem megyek vissza a suliba, töröltem a közösségimédia-fiókjaimat, részben azért, mert tudtam, hogy életem hátralévő részét azzal tölténém, hogy utána kutakodjak, részben pedig azért, mert ugyan milyen közlendőm lenne? A barátaim a diákszövetségi bulikról és a vizsgák előtti tanulásról osztottak meg képeket, amihez képest én csak százalmas epizódokat tudtam volna megmutatni az életemből.

Ma dupla műszakot vállaltam az élelmiszerboltban, és magamtól rájöttem, hogyan kell megjavítani a kazánt. Most már álmomból felébredtve is menne. #blessed

– Állom a fogadást. Dáma – felelte Adam, és elővette a seggfejvigyorát.

Megfordítottam a lapot: bubi.

– Sajnos, sajnos nem talált, tesókám!

– Mi is szeretnénk beszállni. – Joss lépett be a konyhába. Leült az üres székre Adam és Noah közé, és az asztalra dobta a gyorséttermi elviteles csomagot. Adam odacsúsztatott nekem három dollárt.

– Szeretlek. Téged is és ezt a szendvicset is – hálálkodott Noah, és kinyitotta a csomagot. – Nagyon.

Az egész testem készenlétben állt, reszketett, tudtam, hogy Joss nyomában előbb-utóbb Liz is felbukkan majd. A kártyákra összpontosítottam.

– Jól van, Jo, egy ötösben fogadok, hogy nem tudod visszafele elmondani a Hűségesküt – szólalt meg Adam.

Amikor Joss belekezdett, a többiek hangosan nevettek, és buzdították, de én alig tudtam rá figyelni, annyira zúgott a fülem. Érzékeltem, hogy Liz leül az üres helyre, Adam mellé. Vörös hajzuhatag és Chanel No. 5 illata lengte be a teret – letüdőztem az illatot, a pórusaimon keresztül szivárgott a testembe. Képtelen voltam ránézni, egyszerűen nem ment, de égett az arcom, mert éreztem, hogy engem figyel.

A francba, a francba, a francba!

Megkevertem a kártyapaklit, Joss közben a Hűségesküt szavalta.

– Szép szakáll, Bennett – mondta Liz halkán. A hangja eggyé vált a véremmel, és a testem minden részébe eljutott.

Nagy levegőt vettem az orromon keresztül, és kénytelen voltam odanézni.

Úgy értem, nem nézhettem őt levegőnek.

Felpillantottam a lapokból, és ledermedtem a mosolyától.

Semmit sem változott.

Ugyanúgy elgyengültem ettől a mosolytól, mint amikor a nebraskai Ogallala állatmenhelyének parkolójában először mondta, hogy szeret. A vörös ajka, az a csillogó zöld szempár, a rózsaszín pír az arcán...

Jesszusom, és úgy tűnik, nem gyűlöl.

Nyeltem egyet. Fogalmam sem volt, mitévő legyek, de miliónyi kérdés futott át az agyamon.

Miért nem utál? Sírt, amikor utoljára beszélünk, az isten szerelmére.

Érthető lett volna, ha gyűlöl.

Most mi a francot csináljak?

Nem is kapcsoltam, hogy meredten nézzük egymást, amíg Noah ránk nem szólt.

– Jézusom, gyerekek, inkább vonuljatok félre! Fogadok húsz dolcsiban, hogy Liz és Wes nem fog ma csókolózni.

Dermesztő csend állt be a konyhában, mert senki sem tudta pontosan, hogyan reagáljon. Mielőtt feldolgozhattam volna, és kitalálhattam volna, hogyan csináljak úgy, mintha Noah nem mondott volna semmit, Liz felemelte az állát, és így szólt:

– Állom a fogadást.

Olyan erővel hasított belém ez a rövid mondat, hogy ha nem ülök, biztosan hanyatt esem. Semmi mást nem hallottam, csak a saját szívverésemet, ami üstdobként dübörgött a koponyámban. Néztam Liz vörösre rúzsozott, mosolygós, csókra csábító száját.

Összeszorítottam a fogamat, és száguldoztak a gondolataim. Persze hogy semmi másra nem vágytam annyira, mint hogy megcsókolhassam. Az ölembe akartam húzni, és elveszni a csókjában, abban a melegségben, amit azóta nem éreztem, hogy beszállás előtt integetett nekem a sorból, amikor visszarepült L.A.-be.

De ha megteszem, akkor újra összejövünk, ebben biztos voltam, és abban is, hogy nem vagyok elég erős ahhoz, hogy újra elengedjem, még akkor sem, ha neki az lenne a legjobb.

Márpedig neki az a legjobb.

Nyeltem egyet, hátralöktem a széket, és felálltam. Közben belenéztem abba a smaragdzöld szempárba.

– Részemről ezt most passzolom – jelentettem ki. Magam is megdöbbsentem, milyen érzelemmentesen csengett a hangom, holott minden sejtem fuldoklott az érzelmekben.

Kiléptem a konyhából, nem érdekelt, mit kiabál utánam Noah – „Hogy lehetsz ekkora barom?” –, és az sem, hogy Joss majd rendesen kioszt, ha legközelebb találkozunk.

Basszák meg mind! – gondoltam, és elindultam kifelé a hátsó ajtón, mert minél messzebb akartam kerülni onnan.

De amikor éjfélkor egyedül ücsörögtem a teraszon, és a szivarkám narancssárga végét bámultam, bent a házban pedig mindenki üvöltötte, hogy „boldog új évet!”, már tudtam, hogy soha nem bocsátom meg magamnak, amit a szavaim okoztak Liznek.

ELSŐ FEJEZET

MÁSFÉL ÉVVEL KÉSŐBB

„A gyűlöletem oly heves, hogy rímet hányok tőle.”

– 10 DOLOG, AMIT UTÁLOK BENNED

Wes

Reggel hatkor kikapcsoltam az ébresztőórám, és felültem a sötétben.

– Te szadista seggfej – morogta AJ, a lakótársam, és a másik oldalára fordult. Én közben kimásztam az ágyból, és felöltöztem. Ugyanabba a kanadai nyári baseball-ligába kerültünk, és ugyanannál a vendéglátó családnál laktunk, így bár még csak az őszi tanév első napja volt, mégis úgy tűnt, mintha évek óta együtt élnénk. Tudtam, hogy még aludni fog öt perccel azelőtt, hogy el kellene indulunk kondizni, de én időben fel akartam kelni, hogy rákészüljek a kemény munkára, ami pár óra múlva Acostában vár ránk. Betettem az AirPodsomat, és a *Trouble's Coming*ot hallgattam. Lefutottam a dombon, és olyan kollégiumok mellett haladtam el, amelyeknek még meg kell tanulnom a nevét. Amióta koleszos lettem, minden reggel eljár-

tam futni. Szerettem az egyetemet ezekben a hajnali órákban, amikor még mindenki alszik. Látni a napfelkeltét, hallgatni a madarakat (két szám között), elfutni a dombon álló zöld fák mellett, amelyek valahogy *másnak* tűntek, mint az otthoni zöld fák – le voltam nyűgözve Kaliforniától.

Pontosabban a UCLA-tól.

És őszintén szólva a rajongásom sokkal inkább összefüggött azzal, hogy itt kaptam második esélyt, mint magával a helyszínnel. Persze gyönyörű a környezet, de ez az a hely, ahol valóra válhatnak az álmaim.

Ilyen nyálas baromságok jártak a fejemben, amikor lelassítottam, hogy egy elektromos roller elszáguldhasson mellettem. Imádom, hogy ennyi lehetőséget kínál ez a hely. A baseballban (mind egyetemi, mind MLB-szinten), az oktatásban és minden egyéb téren. Westwood az a pont a térképen, ahol minden megváltozik.

Legszívesebben dalra fakadtam volna, amikor elkocogtam egy fickó mellett, aki a szemetesekukát mosta éppen slaggal – ilyen idióta hangulatban voltam.

De végül csak biccentettem neki, és futottam tovább.

Jó reggelt, haver!

AJ-nek meggyőződése volt, hogy elment az eszem, amiért mindennap ilyen korán kelek, és kocogni indulok, de ő még gyerek. Tizennyolc éves, jóformán még ki sem heverte, hogy ő lett a bálkirály, máris felvették ide.

Én viszont húszévesen lettem elsőéves, és sokat kellett bizonyítanom.

Két évvel ezelőtt mindenem megvolt.

Aztán mindent elvesztettem.

Így most, hogy kaptam egy második esélyt, és mindent bepótolhattam, nem óvatoskodtam, és nem fogtam vissza magam.

Nem bizony, mohón, két kézzel kaptam a lehetőségek után, és eszem ágában sem volt elereszteni azokat.

A *carpe diem* mottóval éltem az életemet, belevetettem magam a sűrűjébe, mert ha valaki, hát én aztán tudom, milyen mulékony minden pillanat. Ha őszinte akarok lenni, örült módon vártam a sulis első napját. Nem akartam olyan baromságokat összehordani, hogy a *mai nap életem hátralévő részének első napja* (ez tragikusan közel áll az „élj, neved, szeress” dumához, nem?), pedig valahogy úgy érzem, pont erről volt szó.

És maximálisan készen álltam.

Lefutottam a három mérföldes körömet, lezuhanyoztam, aztán ettem AJ-vel egy burritót az Ackermanban, majd átrolle-reztünk az Acostához.

Imádom a rollereket.

Mivel nem hoztam autót az egyetemre, és biciklim sem volt, megszállottan használtam a campuson mindenütt elérhető elektromos rollereket.

Wes + roller = örökkön örökké.

Istenem, tényleg olyan vagyok, mint egy izgatott kisiskolás az első tanítási napon, ugye?

Még mindig ebben az állapotban voltam, amikor beértem az első órára – hiába mentünk el gyúrni, attól sem sikerült lehiggadnom.

– Isten hozta Önöket az infrastruktúra-építőmérnöki karon!

Abban a másodpercben léptem be az előadóterembe, amikor a professzor elkezdett beszélni, ami azt jelentette, hogy a hatalmas tanteremben nagyjából száz hallgató fordult felém ahelyett, hogy a tanárt nézte volna.

Így kell ezt csinálni, te szerencsétlen!

Teljesen rosszul mértem fel, mennyi időbe telik eljutni az Acostától a Boetler Hallig, ezért elhibázott döntésnek bizonyult meginni egy fehérjeturmixot AJ társaságában súlyozás után.

De annyira fel voltam dobva attól, hogy a baseballosok között én lettem a legjobb erőemelő – *bizony ám!* –, hogy ez (akkor még) zseniális ötletnek tűnt: „Miért ne lóghatnék még pár percig, semmit nem csinálva, és élvezhetném, hogy eddig, az első napon még semmit nem szúrtam el?”

Gyorsan leültem egy üres helyre elől, kinyitottam a hátizsákomat, és elővettem egy jegyzetfüzetet (ha jegyzetelésről van szó, *nem* vagyok a laptop híve). Ez az építő- és környezetmérnöki szakok bevezető kurzusa, a legkevésbé sem szerettem volna lemaradni a fontos információkról.

– Az első órán adná magát, hogy átfussuk együtt az éves tananyagot, de én ezt inkább kihagyom, mert bízom benne, hogy tudnak olvasni. Okos társaságnak tűnnek – mondta Tchodre professzor, a magas, komoly bajuszú tanár a terem elején álló asztal mellől. – Tehát csapjunk bele, rendben?

Megnyomtam a Rotringom gumibetétes végét, kinyitottam a füzetet, és felkészültem a jegyzetelésre.

– Ezen az órán azt fogjuk áttekinteni, hogy milyen szerepet töltenek be az építőmérnökök az infrastruktúra fejlesztésében és megőrzésében.

Elkezdtem jegyzetelni. Még mindig alig akartam elhinni, hogy az első negyedévem első óráján máris egy mérnöki kurzuson veszek részt. Attól tartottam, hogy az első évemet az általános műveltséghez kapcsolódó tantárgyak fogják kitölteni, és csupa érdektelen és felesleges órát kell majd hallgatnom, például a világzene vagy az antropológia tárgyköréből. Ezért is volt elképesztően jó érzés, hogy erre, valamint a kémiára és a matematikára is be tudtam iratkozni.

Bármilyen örültségnek hangzik is a két év alatt, amíg nem jártam egyetemre, hiányzott a matematika és a természettudomány.

Mrs. Okun, a tizedikes fizikatanárom tehet róla.

Ő beszélt rá, hogy a második évem utáni nyáron (a nyári és az őszi bál közötti két hétben) vegyek részt egy mérnöktáborban Missouriban. Nem tudtam, mire számítsak. Igazából csak azért mentem, mert így két hétre leléphettem az unalmas Nebraskából.

Soha nem gondoltam volna, hogy ennyire megszeretem azt a közösséget, ahol mások is annyira szeretik a matematikát és a természettudományokat, mint én. A tábor előtt jó tanuló voltam, de fogalmam sem volt, mit akarok kezdeni az életemmel – úgy értem, azonkívül, hogy baseballjátékos leszek.

De amint megérkeztem a táborba, éreztem, hogy a helyemen vagyok. Ott, abban a közegben, azokkal az emberekkel összeállt a kép, és minden átkattant bennem. Az a tábor elindított bennem valamit, kedvet kaptam a mérnöki pályához, bár ettől függetlenül a baseball volt a legfontosabb számomra.

Szóval, leírhatatlanul jó érzés fogott el az előadóteremben, egy újabb lépéssel közelebb álmaim megvalósításához.

Az óra végéig lényegében lejegyzeteltem Tchodre minden szavát. Tudtam, hogy az információk nagy részére nem lesz szükségem, de nem igazán érdekelt. Korábban magától értetődőnek vettem, hogy egyetemre fogok járni – *még szép, ha akarok, akkor megyek, és kész* –, de aztán az élet keresztülhúzta a számításaimat. Azóta megváltozott a hozzáállásom.

Minden egyes elcseszett pillanatát megbecsültem.

Jöhetnek a jegyzetek, a tanulókörök, a félévi dolgozatok – minden részét nagyon vártam.

Elmentem kémiaórára, majd ebéd és egy rövid ejtőzés következett. Edzés előtt pihennem kellett, szükségem volt egy kis nyugalomra, hogy rendet tegyek a fejemben, mert bármennyire jól hangzik is, hogy súlyozásban király vagyok, az egész semmit nem ér, ha nem tudok vállalható módon dobni.

– Biztos, hogy nem jössz dobálni egy kicsit? – kiabált AJ a nappaliból, mert pár sráccal épp a kosárpályára igyekeztek, hogy játsszanak egy órácskát.

Imádtam az ilyen spontán összehozott meccseket, de most minden energiámat tartalékolnom kellett egyetemi karrierem első edzésére.

– Nem, inkább maradok! – kiabáltam vissza. Beállítottam az időzítőt a telefonomon, és lehunytam a szemem.

De nem jött álom a szememre.

Most, hogy eljutottam ide, és *hivatalosan* is elkezdtem az egyetemi és sportolói karrieremet a UCLA-n, végre eljött az én időm.

Itt az ideje, hogy visszahódítsam Liz Buxbaumot.